

## **Cartea cu premii**

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian Blaga”, Alba Iulia.

# **Cartea cu premii**

**Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului  
Județean Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian  
Blaga”, Alba Iulia.**

## Epigramă

**Tema:** două epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) „**subțire**” și „**vaccinare**”.  
Este obligatoriu ca ambele cuvinte să se regăsească în catrenele trimise la concurs!

## Premiul I

### Nichi Ursei Râmnicu Vâlcea

#### **Vaccinul are efecte adverse**

E acul **subțire** un chin,  
Iar moartea-i la mică distanță,  
Dar soacra o duc la **vaccin**,  
Că-i ultima noastră speranță!

#### **Campanie de vaccinare la sate**

De când și un vraci, colonel,  
Le-a zis de-un **vaccin subțirel**,  
Țăranii oftează-apăsat...  
Doar popa se bucură-n sat.

## Premiul al II-lea

**Vasile Țincaș**  
**Baia Mare**

### Fetele la vaccinare

Asistent, băiat „**subțire**,”  
În cabina de **vaccin**  
Le-nțepa atât de fin  
Că visau de fericire.

### Vecinul

Teamă de COVID nu are,  
Nu mai e cuprins de frică,  
Asistenta **subțirică**  
L-a vrăjit la **vaccinare**.

## Premiul al III-lea

**Chirtoacă Maria**  
**Câmpulung – Argeș**

### Definiție

Epigrama e-o scornire  
Ce înțepă-n scris și are  
Vârful limbii mai **subțire**,  
Ca un ac de **vaccinare...**

### Comparație morbidă

Când vorbesc de **vaccinare**  
Și de-aieși, îmi ies din fire:  
Până și covidul pare  
Cu obrazul mai **subțire...**

## Mențiune

**Dobreanu Marian**  
**Târgu Jiu**

### Las Vegas

Mai **subțire** la veșminte,  
**Vaccinat** de dimineață,  
Într-o zi așa fierbinte,  
Aș dori ceva bani gheață.

### Ghinion...

Geaba, arogant din fire,  
**Vaccinarea** ne-arătați;  
Din trigemenul **subțire**,  
Se mai văd „trei frați pătați”!



## Parodie

**Tema** - o parodie , cu ritm și rimă, respectând toate „canoanele” parodiei la poezia: „*Poteca înșorită*” scrisă de poeta Sonia Elvireanu.

## Sonia Elvireanu

### Poteca însorită

intrăm într-o vară ciudată  
cu geamăt surd de viață furată,

cu tăcerea întinsă-ntre noi  
ca lanul prăbușit sub grele ploi,

cu suflul tăiat de-o pânză-stigmat  
ca o rană prin lume fluturat,

de noianul de vorbe dereglat,  
ca un torent peste noi aruncat,

la colțul de stradă întunecat,  
vicleanul neînfrânat,

să-ți frângă poteca urmată,  
de zidul de umbre tulburată,

soarele-ți licăre-n privirea de vară  
unde nu-i loc de umbră ori de povară,

cu o singură rază te ferești de sminteli,  
calea-ți urmezi fără poticneli,

poteca urcă prin înverziri  
ca râul prin albia fără rătăciri.

## Premiul I

**Nichi Ursei**  
Râmnicu Vâlcea

### Scrisoarea răătăcită

trăiam în credința ciudată  
că liniștea-mi este furată,

când Domnul trimite spre noi  
doar fulgere, secetă, ploi

și tot ce-am făcut e-un stigmat,  
iar strigătu-n van fluturat,

mai mulți mă știau dereglat,  
un bun învechit, aruncat,

trecutu-mi părea-ntunecat  
curajul din mine-nfrânat

și nu mai credeam, dintr-o dată  
în popi, în jurați, în armată,

în toamnă, în iarnă, în vară,  
iar timpul părea o povară

cu lipsuri, dureri sau sminteli,  
cu desele lui poticneli.

Vă scriu din ospiciu-nfrățit  
cu zeci de „glumeți”... Fericit!

## **Premiul al II-lea**

**George Eftimie  
Buzău**

### **Parodie**

trăim într-o lume ciudată  
mireasa pe-aici e adesea furată,

cu tăcerea păstrată-ntre noi  
la mire-i șoptim c-o să vină-napoi,

ne dă băutura, ne dă ne-ncetat  
și-njură de mamă de parcă-i turbat,

și cred că e totuși cam necugetat  
și nici nu se simte destul de bărbat,

să iasă în stradă că s-a-ntunecat  
și poate că furul o fi înarmat,

și bea de necaz și de-aceea se-mbată  
privirea-i străină și e tulburată,

și-l mângâie soacra ca raza de vară  
să-i ia de pe suflet cumplita povară,

așa-i obiceiul în urbe la noi,  
„așteaptă, băiete, că vine napoi”

și iată că vine mireasa silfidă  
cu-aplauze multe... că este gravidă.

## Premiul al III-lea

**Mihai Haivas**  
**Iași**

### Cărarea înnegurată

trăim într-o țară ciudată  
în care speranța de bine-i furată

cu prăpastia deschisă sub noi  
terorizați de groaznice ploi,

cu drumul spre stele de-un găde tăiat  
lăsându-ne-n suflet un sumbru stigmat.

cu potopul de vorbe ce ne-a dereglat  
și-n haosul negru ne-a și aruncat,

tărâmul acesta ne-a înnegurat  
sub poftetele cerului neînfrânat,

să-ți frângă spinarea mereu aplecată  
de umbra puterii tot timpul-îngâmfată.

pierzându-și controlul, cărarea pogoară  
iar licărul lunii un zid ne-mpresoară

și-n noaptea ciudată apar doar sminteli  
în timp ce bastonul repară greșeli,

dar pana-ne-ndeamnă spre mici izbăviri  
ferind și poeții de mari rătăcirii.

# Mențiune

**Vasile Larco**  
**Iași**

## **Poluare învechită**

intrăm într-o zonă minată  
cu iz greoi de varză murată,

cu bocancii grei, plini de noroi  
ca roțile de tancuri din război,

cu nasul blocat, asigurat  
ca mânerul de clește-nfierbântat,

de mormanul de resturi încărcat,  
ca un blestem peste noi lepădat,

la locul de joacă amenajat,  
deșeul abandonat,

să-ți umple parcela curată,  
de goz din prin lume adunată,



strigătu-ți stăruie și-n pragul de seară  
unde nu-i loc pe-a ierarhiei grea scară,

cu o singură cerere închei socoteli,  
asta e viața, cu păcăleli,

o poluare ne stă în priviri  
ca norii ce-ntunecă unele iubiri.

## **Rondel umoristic**

**Tema – Discriminare** (câte două rondeluri la temă)

## Premiul I

**Gheorghe Bîlici**

Chişinău R. Moldova

### Ospitalitate basarabeană

Îmi spune rusul că sunt prost  
Când îl poftesc la mine-n casă  
Şi îl aşez cu toţi la masă,  
Luându-mă, ades, la rost.

De-i zic ceva, el nu se lasă  
Şi-n felul său de-a fi, anost,  
Îmi spune rusul că sunt prost  
Când îl poftesc la mine-n casă.

Îi mai ofer şi adăpost,  
Când, criţă, nu mai pleacă-acasă,  
Căci este de aleasă rasă  
Şi, bând şi în câşlegi, şi-n post,  
Îmi spune rusul că sunt prost.

## Amintire

La București ajuns odată,  
O doamnă din Academie  
Mi-a spus, cu chicoteală, mie  
Că-s moldovean cu limba lată.

Și mi-a mai zis, în bășcălie,  
Că am pronunția stricată,  
La București ajuns odată,  
Cea doamnă din Academie.

Că limba mea a fost călcată  
De rușii din sălbăticie  
Am înțeles că ea nu știe  
Și am vorbit o limbă lată,  
La București ajuns odată...

## **Premiul al II-lea**

**Mihai Haivas**  
**Iași**

### **Rondel nediscriminatoriu**

Oare, nu-i discriminat  
Umoristul consacrat,  
Ce cu textu-i adecvat,  
Nu a fost menționat?!

Dacă n-a participat,  
Însă-a fost chiar premiat,  
Oare, nu-i discriminat  
Umoristul consacrat?!

Cel ce fură de la stat  
Și e putred de bogat,  
Dar n-a fost incriminat  
Și nici nu e cercetat,

Oare, nu-i discriminat?!

## „Feminitate”

Spune: „Sunt discriminată  
Și-i problemă serioasă!”  
Fata care nu-i frumoasă,  
Dar se cere admirată.

Dacă nu e adorată  
O soție arțăgoasă,  
Spune: „Sunt discriminată  
Și problema-i serioasă!”

Dacă este arestată  
O escroacă ticăloasă,  
Ce se crede fără pată,  
Însă este foarte grasă

Spune: „Sunt discriminată”!

## Premiul al III-lea

**David Valentin**

**Orăștie**

### **Discriminare conjugală**

Am fost profund discriminat  
O viață-ntreagă de femei;  
M-au ușurat de mii de lei  
Și-am tras în jug neîncetat.

Neveste am avut vreo trei  
Și totuși nu m-am deșteptat:  
Am fost profund discriminat  
O viață-ntreagă de femei.

Să-mi bage vor, neapărat,  
Amicii, că-s acum holtei,  
O Grasă de Cotnari în pat,  
Dar vreau Fetească de Jidvei...

Am fost și sunt discriminat!

## **În țara orbilor am fost...**

Pe veci, în țara orbilor trimis,  
Am fost discriminat îngrozitor,  
Căci eu fiind din naștere doar chior,  
Văzând prea multe-am devenit proscris.

Stă mut în întuneric un popor,  
Să judeci, este strașnic interzis.  
Fiind în țara orbilor trimis,  
Am fost discriminat îngrozitor.

Am vrut să fiu un călăuzitor,  
Să-i luminez, să le sădesc un vis,  
Dar cozile ascunse de topor,  
Cu praf în ochi, speranța mi-au ucis...

Sunt orb, în țara orbilor trimis...



## **Mențiune**

**Petru Ioan Gărda**  
**Cluj Napoca**

### **Corectă abordare**

Când spunem Alba, e discriminare,  
Așa cum Neagra, evident, ar fi,  
Așa încât, aici s-ar potrivi,  
Correct politic, altă abordare.

Eu cred că înțelege fiecare  
Român ce e cu știrile la zi:  
Când spunem Alba, e discriminare,  
Așa cum Neagra, evident, ar fi.

Se vede, deci, că n-ar fi de mirare  
Ca oamenii, județului de-aci  
Să-i zică-n viitor județul Gri,  
Și nu va fi de-atuncea supărare:

Când spunem Alba, e discriminare!

## De ce...

De ce se spune-ades, “îmi bag piciorul!”,  
În caz de abandon sau de mirare  
Sau când se jură unul în parcare  
Că a plătit, dar e defect contorul?

Eu cred că înțelege tot poporul,  
Căci s-a-ntâlnit cu asta fiecare,  
De ce se spune-ades, “îmi bag piciorul”,  
În caz de abandon sau de mirare:

Femeia n-are, chiar de-i duce dorul,  
Acel ceva ce tot bărbatul are  
Și-atunci, să nu avem discriminare,  
Se folosește înlocuitorul,

Spunându-se, ades, “îmi bag piciorul!”.

## **Sonet umoristic**

**Tema – impusă: „La Dănoaie, la Ciumbrud,  
Vinu-i bun dar...”**

## Premiul I

**Vasile Larco**

**Iași**

### Ppregătirea vinului nou

În vii, de zor se fac tăieri de coarde,  
E firul muncii permanent întins,  
Pe dealuri primăvara a învins,  
Iar muncitorii sunt de miliarde.

Dorințele urgent s-au reaprins,  
De o *Fetească* gâtul mult mai arde,  
Având, vădit, intenții revanșarde,  
C-un *Cardinal*, spre seară s-au destins.

E-un privilegiu la *Dănoaie*-n cramă  
Să fii cu enologul drag, *Florin*  
Și să reciți sonet ori epigramă.

Vom bea atât din deliciosul vin,  
Fiind înșelător, e să reții:  
Ca printre vii, toți să rămânem vii!

## La Ciumbrud

S-au dus acele vremuri de holtei  
Când poposeam pe la *Dănoaie*-n cramă  
Pe când iubeam o tipă, scumpă damă,  
Și-apoi plecam cu fluierul pe stei.

Ținând în mână fluierul de-alamă  
Mai zăboveam spre seară prin alei,  
Mă delectam cu *Riesling*, mititei,  
Spunându-i dragului *Florin* o epigramă.

Mergeam pe la *Aiud* adeseori,  
Căci îmi plăcea cum cântă cucu-n zori  
Și nu-mi păsa de-al pandemiei val

Căci mă tratam cu vinul *Cardinal*.  
O vorbă știu, că nu ai somnul lin,  
Când apă multă bei, în loc de vin!

## Premiul al II-lea

**Mihai Haivas**  
**Iași**

### Festinul umoriștilor

La Alba-Iulia din nou răsună  
Trompeta care cheamă umoriștii,  
În fruntea lor, desigur sonetiștii,  
Se și îmbată când se mai adună.

Prezenți sunt sigur și epigramiștii,  
Având în stoc mereu o poantă bună -  
Cam câte una-două într-o lună -  
Așa cum ne declar optimiștii.

E gazdă bună-acolo chiar Dănoaie  
Ce-aduce vinul proaspăt din Ciumbrud  
Și-acesta curge-n căni, mereu șiroaie.

Domnește deci o faină veselie -  
Acesta este adevărul nud -  
Ce-oferă lumii multă bucurie.

## Sonet festiv

Prieteni dragi din Alba și Ciugud  
Hai să ciocnim o cupă cu umor  
În al Cetății fabulos decor  
Cu invitați din Nord, din Est și Sud!

Cum nu mai sunt demult începător -  
Deși amicii mei pretind că-s crud -  
Eu scriu și șterg, muncind și-atunci asud,  
Dar sper că pot să fiu câștigător.

Așa că mi-am făcut acum sonetul  
Și vreau să-l degustați ca vinul fin  
Când va începe în final banchetul,

Deci miza eu mi-am pus acum pe-o foaie,  
Dorind să mă accepte pe deplin  
Amicul nostru competent... Dănoaie.

## Premiul al III-lea

**Grigore Chitul**

**Bistrița**

### **Umbra lui Mihai Viteazul la Ciumbrud**

Ciumbrudu-i vie veche, legendară,  
În care și aracii se-ncovoie  
De-atâta rod, că nu mai sunt butoaie  
Destule pentru mustul ce-o s-apară...

Dar spumege licoarea în șiroaie,  
Că noi vom bea vin sec întreaga vară  
Conștiincioși, din zori și până-n seară,  
Ca să-i salvăm recolta lui Dănoaie!

Iar când va face cinste, că e darnic,  
Vom sta uniți, să-i rezolvăm necazul,  
Gândindu-ne c-am fi certați amarnic,

De ar intra în cramă iar Viteazul  
Și-apoi ne-ar bate tuturor obrazul:  
- Vitejilor, turnați, că n-am paharnic!



## **Burebista și controversata noastră viță strămoșească**

- Mărite rege bea poporu-n draci,  
Mahmuri *comati* fac mereu scandal,  
Cad *pileati*-adesea de pe cal  
Și ne bârfesc romanii: Bieții daci!

Oripilat de-acest denunț banal  
Al unui tarabostes, mare vraci,  
Și de supușii dionisiaci,  
Le zise Burebista marțial:

De astăzi înainte am decis  
Să nu mai beți din vinul compromis  
Cu apă chioară, însă nu exclud

Să fie-n țară șprițul interzis,  
Iar reclamații nu mai vreau s-aud.  
Vreți calitate?Mergeți la Ciumbrud!

## **Proză scurtă umoristică**

**Tema – impusă:** „Eu am mască și mănușă,  
De ce, oare, stau pe tușă?”

## Premiul I

**Carmen Chioinea**  
**Iași**

### Petiție

Subsemnata, Joițica Corcoduș, cu domiciliu stabil, când mă iubește și mă ține și flotant, când mă bate și mă lasă, doresc să mă petiționez în mod personal și colectiv, care, singur la părinți

fiind, mănâncă și bea cât trei popi în zi de dezlegare. Și vă scrie și el imediat, dar mai pe urmă, că momentan nu mă scapă din ochi, scăpa-s-ar pe el de dragă ce-i sunt, motiv pentru care vă scriu eu înainte cu prăjina de 2 metri, pe motiv de distanțare socială.

Revenind la obiectul petiției încet, încetișor, că mă doare mâna dreaptă de când mi-am rupt piciorul stâng, cu care tocmai eram în aer, fiind în pășire liberă, de-am intrat direct în groapa din fața Primăriei și-n urma căreia am avut o revelație, că nu toate drumurile duc la Roma, unele duc de-a dreptul în gropi, iar altele cu capul în câte-un stâlpișor cu indicator. Ieri, când mi se aburiseră ochelarii din cauza măștii și era și pe partea dreaptă a drumului, deoarece se pare că părți drepte sunt mai multe decât stângi. Bașca și dotate cu stâlpișori cu indicatoare, pe care nu scria Roma, ci Cluj 99 km. Norocul meu că sunt tare de cap, deși niște stele

verzi am văzut și păreau chiar locuite, dar n-am înțeles în ce limbă vorbeau. Nu știu să vă spun dacă stâlpișorul Primăriei și-o fi revenit după ciocnire, dar m-am informat între timp și distanța până la Cluj a rămas aceeași.

Ultima groapă în care am dat, asta din fața Primăriei, era atât de adâncită în ea însăși, încât nici nu iam văzut fundul, dar i l-am simțit... Norocul meu că mi-am ținut bine masca să nu mi se zdruncine machiajul. Că eu nu intru nici în pat fără mască, săptămâna asta mi-am pus de bostănei albi, deși băteau spre galben, doar i-am zis și vânzătoarei că îmi par chinezești la față și nu se știe ce-a mai ieși din ei...Da' ea, nu și nu și dă-i că fac bine la coșulețe și uite așa, mi-a băgat pe gât un coș întreg cu bostănei, de-acum îmi pun trei măști pe seară, iar pe-a patra o mănânc singură sau o împart cu colectivul. Și de când cu boala asta de la care ne curg mucii la toți și o caută specialiștii cu bețișoare chinezești tocmai în creier ca s-o găsească, de bine ce se ascunde, dumneavoastră ați dat în mai multe rânduri ajutoare sub formă de măști și mănuși, care la mine n-au ajuns nici măcar după Anul Nou, ținut pe vechi, deși se umbla, deja, cu sorcovidul din ușă-n ușă.

Că nu mi-ați dat prim ajutor nici data trecută, când cu boala lui Calache, care e chiar mai gravă decât covidul pe care, dacă o iei, o mai dai așa, când te mai contactezi cu unul sau cu altul...Că, de la o vârstă, nici nu te mai contactezi cu prea mulți și cred că și la dumneavoastră e la fel, că îmi păreți cam de aceeași vârstă.

Revenind la măști, v-aș ruga să-mi dați, dacă se poate, din alea de care i-ați dat și vecinei mele, care înainte de pandemie era cu un ochi la faină și cu altul la slănină, iar de când își pune două măști una peste alta, i s-au încrucișat gloabele oculare de vede în x, adică în infraroșu, vorba colectivului. Că altfel nu-mi explic cum l-a recunoscut pe

Vasile de la Primărie când a venit la mine într-o noapte să-mi ia temperatura anuală, că pe frunte aveam breton și dădea cu erori. Doar și el era mascat cu mască și cu cască de motociclist, deși are doar căruță cu cal care, e drept, era fără mască, doar cu ochelari de cal, dar din ăștia în ultimul timp poartă mai toți...Iar eu eram cu al treilea rând de dovlecei pe față, de nu mă recunoșteam nici eu, darămite Vasile, care atunci când i-am deschis ușa, și-a scuiapat în sân de trei ori și-o dată pe mine, ca să nu mă deoache. Iar amprentele nu putea să i le ia, că i-au rămas toate în mânușa durex extra ultra. Că lui Vasile, de când e consilier comunal, îi plac lucrurile de calitate, iar de când cu pandemia și protecția maximă, doar de fiecare dată și când vine și când pleacă, se dezinfectează cu pălincă, încât ultima oară când a plecat de la mine a intrat într-un șanț cu cal cu tot. Că i se îmbătase bietul, de la miros, ceea ce nu s-ar fi întâmplat, dacă ar fi avut și calul mască, dar eu între timp terminasem bostăneii. Dacă n-aveți ca ale vecinei, poate aveți măcar din alea, cu antene, ca ale politicianilor, în ultima vreme eu nu mai prind bine toate posturile, pe ele fiind tot mai mulți paraziți, iar ăștia se transmit din tată-n fiu sau, cel mult, prin alianțe. Și, fără antene bune, nici extratereștrii nu mă mai contactează ca înainte, deși de la o vârstă ne cam contactează pe toți chiar și fără antene, da' încă nam atins de tot vârsta aia și tare aș vrea să-i avizez, să nu care cumva să dea curând pe aici, că suntem mai alienați decât alienii și nici cu bostăneii nu stăm prea bine. Dumneavoastră ce mă sfătuiți, să nu le spun nimic? Mасаți cum suntem, poate nu s-or prinde?!...  
A dumneavoastră,  
Joița Corcoduș  
Primăriei Alba Iulia

P.s. Aștept măștile și mănușile pentru Vasile. Ptiu, să mă bată Dumnezeu, era cât pe-aci să cer și bostănei!

## **Scurt (pe doi) tratat de virusologie**

### **1. Virusul biologic.**

Este ceva nici mort, nici viu, mic, mic și băgăreț. Virușii au apărut pe pământ pe vremea Genezei, cam a patra zi, că-n prima zi Dumnezeu a fost ocupat cu pământul și cu Cadastru, în a doua cu luminația și cu Enelul, în a treia a făcut zarzavaturile, loboda pentru plimbăreți și frunzele pentru câini și abia apoi s-a apucat de făcut păsări, animale și gărgăuni pentru umoriști. Tot atunci s-a apucat și de viruși. Nu i-a făcut pe toți deodată, o parte le-a lăsat-o chinezilor, să aibă șiăștia ceva de făcut. La fel ca și chinezăriile. După aia, nu știu ce-o mai fi făcut și cum ne-o fi făcut, doar vedeți și voi singuri ce-am ieșit. Cred că, înainte să facă omul, o fi descoperit pălinca de Ardeal din prunii Raiului...

Unii viruși au fost de treabă, dacă n-ar fi fost, noi, oamenii, azi n-am fi făcut pui vii cu buric, ci am fi făcut ouă cu gălbenuș și coajă, ca ornitorincul. Adică, ne-au evoluat. Bine că nu ne-au evaluat, că ne lua dracul cu evoluție, cu tot. În fiecare om, cu sau fără scaun la cap, trăiesc vreo 6000 de viruși diferiți, cum s-ar spune, de când e omenirea, o ținem tot într-o pandemie. Norocul nostru că nu s-au prins OMS-ul și politicienii...Dinăștia 6000, o parte sunt ai dracului de buni, că mănâncă bacteriile rele, adică-s bacteriofagi și ne ajută să nu dea pântecăraia peste noi, c-am duce-o mai rău

decât cu mucii covidului. Dacă masca o schimbăm cam o dată pe lună, imaginați-vă cum ar sta treaba cupamperșii... Virusii care locuiesc în noi sunt de obicei în hibernare și ies din hibernare când sistemul imunitar e slăbit. Țsta poate fi slăbit de băutură, de frig, de supărare sau de tot. De întărit, se întărește cu ce nu te omoară...Viagra nu se pune. Virusul covidului, Sars-CoV-2 e dintr-o familie de 7 dolo-fănei încornorați: 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 7. Patru cuminței și trei ai dracului. Nici Sars-CoV-2 n-ar fi fost chiar așa al dracului, dacă era lăsat în pace, da' noi, nu și nu! L-am făcut vedetă mondială. Vorba cântecului popular, cu autor necunoscut:

'S-ars, de-acum, cu-ncornoratul,  
De-am băgat în boale satul,  
Am și mască și mănuașă,  
La vaccin eu stau pe tușă,  
Nu tu cancer, nu tu gripă,  
Unul nu se mai constipă,  
Azi, în lume-i genocidul,  
Dar-ar în guvern, covidul!

De când a apărut Sars-CoV-2-ul, răcelile și gripele au luat-o la sănătoasa, deoarece încornoratul e un virus alfa, dominant și cu personalitate, adică nu suportă concurența, face tot ce vor cornițele lui, umblă teleleu Tănase, în special noaptea și în weekend. Viciat, îi plac discotecile, concertele și restaurantele. Nu-i plac avioanele, fotbalul și politicienii. Da' ăștia, ultimii, cui dracului îi plac?! Poate virusului care dă boala lui Calache. Pentru că în România există un virus cu patent național, 'S-ars-CaV, în traducere 'S-ars cu virusul Calache. Țsta produce pandalia

națională numită boala lui Calache și se ascunde în ADN-ul nostru românesc. Spre deosebire de ceilalți sars încornorați, care sunt sezonieri și navetiști, ăsta e permanent în teritoriu, deoarece și l-a marcat cu politicieni, în special, pentru care are o mare atracție. Simptomul e că, ori dormi în papuci, ori dormi în fotoliu. Uneori, dai continuu din gură și din mâini. Calea de acces e acea parte anatomică unde, de obicei, noi, restul românilor, ne ținem morcovul. Oricum s-ar manifesta, e incurabil. Doar avem și noi mândria noastră!

## **2. Virusul informațional**

Ăsta e sub forma unui mic progrămel, care are afinitate pentru neuroni sau, mai bine spus, pentru lipsa lor. Dacă sunt mai mulți neuroni, operează prin săpare, dacă sunt mai puțini, prin scurtcircuitare. După perioada de incubație, se multiplică devenind sistem de operare. Se transmite prin rețelele de socializare, presă și prin canalele tv.

Virusii biologici produc viroze, cei informaționali produc psihoze.

Despre virusul prostiei, nu știu ce să spun...se zice că prostia n-ar fi contagioasă. Eu am oarece dubii. Mde, o fi evoluat și asta...

Până când vor înscăuna alți virusi, întăriți-vă sistemul imunitar și...ce-o mai vrea mușchii voștri.

Hai, noroc și să trăiți!



## Premiul al II-lea

**Gheorghe I. Gheorghe**  
**București**

### Socoteala de acadă...

Întâlnirea cu candidatul pentru funcția de primar a fost programată pentru duminică dimineața în sala Căminului Cultural. Eram pensionar de ceva vreme și stăteam mai mult la țară pentru a-i ajuta pe socri. Nu mă pricepeam la munca ogorului, dar simplul fapt că îi duceam cu mașina la loturile de pământ cu care fuseseră împrăștiți, situate „unde și-a spart dracul opincile”, vorba soacrei, constituia pentru ei un mare ajutor.

În duminica aceea, m-au rugat să merg eu la adunare. Cineva de la primărie venise cu un convocator și ei nefiind acasă, iar eu neștiind cum stă treaba, am semnat de luare la cunoștință.

-Acum, dacă ai semnat, e musai să fie cineva din familie prezent, altfel cine știe când și cum ne va atinge „biciușca primarului”.

Și astfel am aflat că cine nu era cu primarul, era împotriva lui și tratat ca atare, adică lovit de „biciușca primarului”.

Asta însemnând șicanele „oferite cu politețe și generozitate”

de primar când respectivul se prezenta la primărie cu o solicitare. Omul era plimbat pe drumuri și amânat pentru te miri ce până când, fie se plictisea și renunța, fie nu mai avea nevoie.

Sala Căminului Cultural era plină ochi. Oamenii aveau masca de protecție anti-Covid, că doar așa li se indicase. Primarul, în plus, avea și mănuși, „să nu-l infecteze programul electoral cu nu știu ce microb care să-l scoată din somnolență și să acționeze pentru îndeplinirea măsurilor înscrise acolo”, cum a glumit Jenică Șchiopu, care stătea lângă mine.

La sfârșit Jenică s-a oprit să discute cu un sătean care îl chemase să-l ajute la culesul porumbului. În așteptarea lui m-am oprit lângă o fereastră deschisă și am auzit, fără să-mi doresc, următorul dialog:

-Dom' primar, nu vă temeți, procedăm ca și rândul trecut, îi mobilizez eu pe ortaci. Dumneavoastră să aveți pregătită băutura.

Nu mi-a fost greu să recunosc vocea, era a Butoiașului, cum își spunea cu mândrie starostele bețivilor satului.

-Bine, mă, Butoiaș, dar dacă nu-mi ajung voturile voastre? Că între timp mai muriră câțiva bețivi și alții nu apărură.

-Vă descurcați dumneavoastră, dom' primar. Renunțați la ulei și căldări, oferiți-le ceva mai de soi. Nu știu dacă ați observat, dom' primar, vine iarna și oamenii nu au de nici unele. Tăiați o bucată din pădure și dați lemne săracilor. Apoi împărțiți câțiva saci cu porumb de familie, în special celor care au pământ în zona „La salcâmi”, căroră le-au fost distruse recoltele de furtunile de astă-vară. Porumb aveți destul, v-a rămas și de anul trecut și în loc să vi-l mănânce șobolanii îl dați la oameni, e o investiție bună, vă dau votul și la anul știți dumneavoastră cum să îl recuperați. Apoi îi

puneți să semneze că votează cu mata și gata, voturile sunt deja în urnă.

-Că bine zici Butoiaș, ia de aici pentru un rachiu și ai grijă cum faci, să nu te dai de gol.

Am rămas siderat, nici nu l-am auzit pe Jenică Șchiopu când s-a oprit lângă mine. Ascultase și el partea din urmă a dialogului. M-a asigurat că lumea s-a mai deșteptat și primarul s-ar putea să trăiască o surpriză. L-am contrazis, cât vorbise primarul despre ce avea de gând să realizeze dacă va fi reales unii picoteau, alții erau cu gândul cine știe unde.

În drum spre casă mi-a mărturisit că același program primarul îl prezentase și în urmă cu patru ani și din promisiunile făcute se alesese praful. Și acum oamenii n-au dormit, s-au gândit cum să o scoată la capăt, după inundațiile și piatra căzută la începutul verii a urmat seceta și recolta a fost slabă. Și bani pentru lucrările agricole de toamnă, pentru lemne, pentru asigurarea hranei necesară peste iarnă, pentru ei și animale, nu prea sunt. Că promisiunile primarului n-au să le țină de cold.

Nu l-am crezut, poate eram prea pesimist, poate argumentele lui nu m-au convins. I-am dat dreptate după aflarea rezultatelor. Primarul pierduse „la mustață”, cum se plângea el, invocând fraudele făcute de adversarii politici. La puțin timp după votare prin sat circula un refren, cântat îndeosebi la nunți, dedicat fostului primar:

Ai avut mască, mănușă  
Și-ai rămas, totuși, pe tușă,  
Urna a fost jucăușă,  
Ea te-a tras de urechiușă  
Și ți-a dat brânci în țepușă.

Dorind să rămâi căpușă  
Ai avut la cap cătușă  
Și ai dat numai din gușă.

## Colecționarul de măști

-A sosit timpul, fiule, să-ți explic rostul acestei vitrine cu măști, să-ți cer să ai grijă de ea ca de ochii din cap. Aceste măști ne-au asigurat palatul în care trăim, vilele de la munte și mare; tot ele ți-au adus banii risipiți pe distracții și femei prin stațiunile Europei și m-au ajutat să îți schimb mașinile după toanele pe care le aveai. Cu alte cuvinte, datorită lor ne scăldăm în lux de atâta amar de vreme.

Această primă mască este și cea mai importantă. Cu ajutorul ei am fost primit în rândurile comuniștilor. A fost prima școală în care m-am format ca politician și unde am învățat că a promite e un gest nobil, a te ține de cuvânt este o prostie. Ea m-a propulsat în funcții tot mai înalte și prin ea am făcut primele acumulări de capital.

Evenimentele din acel Decembrie m-au găsit într-o funcție bună. Nu puteam pierde tot ce am agonisit, așa că imediat am schimbat masca și am devenit fesenist. A fost o alegere potrivită, nu mă pot plânge că nu mi-a mers bine.

După scindarea partidului am trecut la democrați, scăpam astfel de eticheta de... fost comunist care, în noua conjunctură, îmi putea dăuna. Nu am stat prea mult alături de ei, aveam pretenții mai mari și ei mă puseseră primar într-o comună fără perspective, fără nici un viitor. De aceea mi-am făcut bagajele și, ajutat de o altă mască, m-am înscris la țărăniști. Ca o recompensă a experienței mele am fost

numit ministru. E drept, nu am rămas mult în funcție, Guvernul și-a dat demisia și în noul executiv nu m-am regăsit, mă înlocuiseră cu un tinerel. M-am supărat, desigur, nu meritam o astfel de ofensă și am schimbat iarăși masca, am „migrat” spre social-democrați. Cât am colaborat cu ei mi-am ridicat la cele mai înalte standarde palatul în care locuim și am obținut o diplomă de doctor... Nu îmi amintesc în ce domeniu, important este că am diploma. Va trebui să o caut, poate se găsește un deștept de ziarist să mă întrebe în ce specialitate am dobândit doctoratul, să știu ce îi răspund. Nici aici nu am făcut purici prea mulți, devenisem orgolios și faptul că nu m-au asimilat grupului de baroni propuși pentru a candida în Parlament m-a deranjat. Și am „cotit-o” spre liberali. Și aici mi-a mers bine, mi-am terminat o vilă la munte și una la mare. Dar am avut un schimb de replici mai dur cu șeful partidului și am preferat să trec în tabăra Rezist. I-am părăsit și pe ei atunci când nu m-au sprijinit suficient când am fost schimbat din funcția de ministru adjunct. Dar cea mai dragă îmi este această ultimă mască. Pe care o voi folosi la înființarea propriului partid, Partidul Traseiștilor. Am găsit, desigur, nenumărate măști care mi s-au alăturat, mai multe decât îți poți închipui. Dacă stau și mă gândesc, mai mult de jumătate dintre politicienii noștri sunt traseiști care au îmbrăcat toate doctrinele, dar niciuna nu s-a lipit de ei. Poate acum...

-Ce faci, dragă, vorbești de unul singur? Lasă amintirile, obișnuiește-te cu ideea că Parlamentul ți-a închis ușa în nas. Iar în patru ani te uită lumea, nu ai făcut nimic util oamenilor cu care să rămâi în mintea lor. Așa că nu te mai amăgi că vei reveni în Parlament. Mai bine ia sacoșa asta și mergi la piață...

## Premiul al III-lea

**Vasile Larco**  
**Iași**

### **Bal mascat în pandemie**

De multe am auzit eu de când mă știu pe Planeta noastră Albastră care, acum, e cenușie din cauza poluării, dar de așa ceva n-am auzit. Am auzit de câte-s în stele și în Lună, am auzit de găuri negre, de găuri în buget sau în asfalt, de stele căzătoare, de fete răpitoare, dar să danseze vaci cu măgari, boi cu vulpițe sau căprioare cu urși, n-am auzit. Iată că la un bal mascat, se poate. Numai că, vezi Doamne, este pandemie, se știe, nu-i urgie, e distanțare, nu prea mare, dansatorii sunt la o treime din capacitatea încăperii, de la lăsarea serii până la cântatul cocoșului în zori. Sub acele măști de boi, de vaci, urși ori vulpițe, se aflau, desigur, măștile contra virusului actual, oploșit și la bal, virus inodor, incolor, insipid la fel ca un membru de partid. Se știe că la astfel de baluri veneau valuri, valuri de îndrăgostiți, iubiți, cu intenții serioase ori de căsătorie pe vecie.

Maruca, o fată frumoasă, ca toate fetele, bună de măritat, sfătuită de mămuca sa, este pregătită pentru un astfel de bal, sperând să se întoarcă acasă gata măritată. Și-a pregătit o mască pandemică de culoare roșie, asortată cu geanta sa, pe o mână și-a pus mănușă verde, asortată cu eșarfa de la gât, iar pe cealaltă, una de culoare albastră asortată cu pantofii de lac. La bal urma să-și acopere parțial fața, astfel să se observe buzele strident înroșite. A început balul, a continuat balul, s-a gătit, dar nimeni n-o ceru la dans, așteptând și salivând lângă un perete, aproape de muzică. După cântatul cocoșului a plecat bosumflată și nemăritată acasă.

Se apropia un alt bal, cam de aceeași factură. De data asta, mămuca ei, femeie cu experiență și unsă cu toate alifiile, cum se spune prin popor, o pregătește în așa fel să atragă atenția candidaților la însurătoare. Îi zice să se îmbrace mult mai sumar, că de, în încăpere acolo este suficient de cald, să-și lase un decolteu adânc, obraznic, să-și pună două sutiene unul peste altul, o rochie strâmtă și scurtă de culoarea macului rătăcit prin culturi, cercei lungi până la umeri, iar buzele să fie asortate, tot în culoarea macului. Mulțumită, a ajuns la balul mult așteptat. S-a făcut miezul nopții, a trecut și acesta, iar la un moment dat s-a anunțat sfârșitul distracției, fără ca Maruca să-și etaleze la scenă deschisă toată marfa vestimentară. Supărare, mare supărare, disperare. Și mămuca era supărată că fata-i nu-i măritată nici de-această dată. S-a gândit, s-a tot gândit și a găsit soluția salvatoare, zicându-i fetei.

- Măi fato! Pe vremea mea nu era așa. Este o vorbă din popor: „Calul bun din grajd se vinde”. Vezi, băieților nu le trebuie pentru măritiș fete împopoțonate, ei vor fete elegante, îmbrăcate decent, dar mai ales gospodine și deștepte. Așadar, stai tu acasă, vom încropi zestre, vom

îngriji de gospodărie, tatăl tău este, încă, în putere, tu ai carte, de slujbă nu te plângi, tânără și mai ales frumoasă, ești. Ai să vezi cu timpul cum vor sta la rând să te pețescă. Nu mai poza în fața oamenilor cu fel de fel de zorzoane, că ai văzut, nu atragi atenția prin asta.

Zis și făcut. Gospodărie ca a lor nu prea vedeai prin împrejurimi: gardul reparat, trunchiurile copacilor văruți până la o jumătate de metru de la sol, curtea măturată, iar zestrea aproape că ajungea până la tavan. Nici nu trecu anul, că și veni băietanul, săptămână de săptămână, apoi zi de zi, iar într-o seară Maruca îi zise mămucăi sale: Primesc săruturi, cu duiumul / Și sunt, vezi mamă, chiar, cochetă, / Dar tare lung mai este drumul / De la sărut la verighetă!// Lasă fata mamei, așa a făcut și tatăl tău cu mine: mi-a tot făcut curte și până la urmă a lăsat loc și pentru poartă

## **Mască și mănuși de ai, pe tușă, nicidecum nu stai**

Într-un sat cu oameni gospodari care știau să îmbine hora cu munca și să treacă peste vicisitudinile vremii și ale vremurilor, trăia o familie formată din cei doi părinți și trei feciori ca niște flori, cu gropițe-n obrăjori. Creșteau așa ca-n basme, au terminat, fiecare, clasele elementare, apoi pe cele liceale. Deși părinților nu le-a fost ușor, toți au absolvit studii superioare, angajându-se în orașul din apropiere. S-au căsătorit, sunt fiecare la locurile lor, iar părinții așteptau, cu



nerăbdare, nepoțeei. Dar, când ți-e viața mai dragă, atunci apar necazurile.

Feciorul cel mare, fiind inginer în specialitate industriei alimentare lucra la o fabrică de ulei. După revoluție, fabrica o fost vândută la fier vechi, deși nu era fier vechi, ci oțel inoxidabil, care nu se învechește peste noapte, așa că băiatul cel mare s-a văzut dat pe tușă, ajungând pe drumuri. Căuta de lucru și până la urmă a înțeles ce trebuia să aibă: mașină, euro, cunoștințe, în afară de cele învățate, mă înțelegeți. A căutat prin toată țara, din zori până-n seara, nimic nou sub soare, șomeriada era în floare. A hotărât să plece peste graniță, cu merinde în raniță, să caute de lucru. Nu a întâlnit câini cu colaci în coadă, dar după căutări, fiind inginer specializat în domeniul alimentar a găsit ceva de lucru în domeniu, adică să spele vasele. Dar nu pe cele din restaurant, ci vasele de croazieră într-un port. Lichidele de spălat, chimice, toxice, impuneau purtatul măștii de protecție și a mănușilor. S-a conformat, că tot le știa din armată, de la instrucția soldățească, impusă de „eroii” caporali. Deci, având mască și mănușă, nu-i mai este locul său pe tușă! .

Cel de-al doilea fecior, inginer specializat în prelucrarea mobilei, a urmat aceleași drumuri de căutări prin țară. Fabricile de mobilă erau desființate, pădurile defrișate. În străinătate, cu brațele deschise a fost primit să lucreze tot în domeniul mobilei, să mânuiască pistolul, unul de lăcuit mobilă. Condiția obligatorie: mască de protecție și mănuși. Era mulțumit că se simțea ca acasă, deoarece la fabrica de mobilă simțea mirosul bradului, a cherestelei aduse din România. Deci, cu dorință să muncească, poartă pe figură mască.

Al treilea fecior, frumos ca un bujor, inginer mecanic, ajunsese și el în străinătate să aplice în practică meseria învățată la facultate, fiind cunoscător de limbi străine, stăpâna bine calculatorul, știa că asta îi va cere viitorul, avea tainele oțelului în sânge. Așa că, nimeri într-o secție de sudură, învățase la facultate despre îmbinarea metalelor prin acest procedeu termic. După câteva zile era, deja, sudor, meserie de viitor, unde trebuia să-și pună în fața ochilor masca ce avea o sticlă protectoare, specială, iar pe mâni trebuia să-și pună mănuși din material rezistent la scânteile rezultate de la sudură. Lucrează de zor, având mască și mănuși, nu mai bate pe la alte uși.

Iată așa, cei trei absolvenți de facultăți, fiind sănătoși, având chef de muncă și studii superioare, au găsit peste hotare, de lucru fiecare, nu în specialitatea înscrisă în diplome, spunând: Hai la muncă să muncim/ Doamne-ajută să găsim!//

Numai că:

La noi, și nu-i o noutate

Că tineretul, din păcate:

Învață-n țara românească

Și merg în lume să muncească!

# Mențiune

**Abel Florin**  
**București**

## **Epopoea lui Bhillgames**

Legenda spune că demult nu se mai arătase pe planetă zeița Logika, fapt ce îl făcuse pe Înkiduși să se burzulească spre ceruri, sfidând orice logică a bunului simț, ca și a instinctului de conservare. Ofuscată, zeița Logika ceruse forurilor superioare să elibereze accidental pe Pământ o molimă care să-l decimeze pe neobrăzat. Operațiunea a fost un real succes, pe lângă victimele colaterale căzând răpus și Înkiduși.

Îngrozit de groaza că ar putea pieri și el de această maladie, prietenul lui Înkiduși, Bhillgames, cel cu care vânase împreună lei, dolari și alte jivine sălbatice, hotărî să plece spre soare-răsare, în căutarea secretului nemuririi. Auzise el că undeva, într-un ținut misterios, sălășuia un bătrân, pe nume Ilieskumaltunui, care știe secretul vieții fără de moarte și griji. Schimbă el multe opincipuri până la poarta mitomană a marelui palat al servitorilor lui Ilieskumaltunui,

palat comparabil, ca mărime, doar cu palatul Pentagonoiului, care era foarte mic. Cerberii palatului îi cerură să fie dotat cu mască, mănuși, filtru de aspirții înalte și creier spălat,dezinfectat și devotat. Cum nu avea la el așa ceva, i se împrumutară din dotarea populației auto și motohtone (moto, de la mototol) și ajunse în fața luminăției sale, întunecatul Ilieskumaltunui.

- Eternă nemurire nesfârșită, veșnicimea ta! îi ură nou și neavenitul Bhillgames. Spune-mi, rogu-te, secretul nemuririi tale, iar eu îți voi microsofta și microcipa poporul, pentru a fi ferit veșnic dacă oricărei Elene din Troia, guvern sau Costa Rica i se va așeza vreo Muskă pe chip sau cip!

- Bine, ai venit, mare, din câte am auzit! Apăi secretul acesta l-am păstrat cu sfințenie și cu greu în ciuda supușilor mei credincioși care degeaba cred că mă voi duce acolo unde mă trimit ei. Eu am trimis pe mulți acolo, că nemurirea se obține în primul rând omorând pe cei care nu te lasă să trăiești. Dar să știi că veșnicia asta e treabă grea. Cică durează cam mult.

- Nu mă sperie, luminate, la banii mei îmi permit să trăiesc măcar o jumătate de veșnicie!

- Atunci, îți voi spune: secretul e simplu. Trebuie să te ambiționezi să trăiești măcar până la aflarea adevărului.

- Despre ce?

-Despre orice.

- Păi e ușor de aflat un adevăr.

- De unde vii tu, se poate, o fi lesne, dar aici Stăpânește lampa unui veșnic viu Licurilici! declamă versificat nemuritorul, remarcându-e ca mândru vlăstar al unui popor născut poet.

- Prea bine, luminate, îți mulțumesc, și ne vedem la sfârșitul lumii!

- N-ai să vezi!

## Călătoria lui Grijanie prin alte Vremuri

Prin ceața lăptoasă care căzuse pe nesimțite, jandarmul Grijanie înainta vitejește, hotărât să ducă la bun sfârșit misiunea de convingere a țăranilor din comuna Molestași, aceea de a se lăsa vaccinați cu binefăcătorul vaccin contra tradiționalei noi molime ce făcuse mai multe victime decât bolnavi. Înjurând printre dinți colegii de breaslă din Molestași, care fraternizaseră cu răsculații, ca și pe șeful de gară care refuzase să-i pună la dispoziție mașina personală, Grijanie porni telefonul pe un site de muzică rock metalic, calculând cam cât va dura să străbată cei douăzeci de kilometri până în localitate. Așa că fu foarte surprins, știind că nu e decât stepă pustie până acolo, când auzi, după nici zece minute, lătrat de câini și strigăte înfundate de glas omenesc. Uluit, aprinse lanterna de pe fruntea căștii „antitero” și rămase privind blegit la casele acoperite cu stuf și la familia de țărani costumați ca în tabloul cu răscoala de la 1907, care priveau perplecși la raza de lumină umblătoare.

- Văleleu, maică! se auzi un vaier de țață. Arătarea!
- Cine sunteți voi, bă, și de când e satul ăsta aici? răcni Grijanie.
- Apăi satu-i dă când lumea și lipsa dă pământ, iar noi suntem răzeși, supuși de-ai măriei sale, Ștefan Vodă cel Mare! răspunse cel care părea capul familiei.
- Care Ștefan, bre, că Ștefan Vodă e de mult oale și ulcele!
- Aoleo, muri vodă și nouă nu ne grăi nimenea?

- Da înapoi! sunteți p-aici, nene! glăsui mirat Grijanie. D-aia nu ați înțeles marea grijă a guvernului, care a luat de la umărul oamenilor civilizați, ca să vă trimită vaccinul aici și să vă scape sufletele, și voi, nemernicilor, vă răzvrățiți contra celor mai înalte principii ale civilizației! răcni iarăși Grijanie.- Ia, hai să intrăm în casă, că io am mască și mănuși, așa că suntem în siguranță.

Ce nu știa Grijanie, e că negura lăptoasă în care intrase, era un vortex temporal care rătăcea pe pământ de când cu experimentul Philadelphia.

În întunericul camerei, Grijanie aprinse lanterna cu fascicul laser, pentru a-i vedea mai bine.

Țăranii căzură în genunchi.

- Aoleu! Îngerul cu sabia dă foc! țipă o altă babă. A venit să ne judăce!

- Păi, să vă întorc judecățile în cap, că d-aia m-au trimis cei de sus!

- Cel de Sus! Dumnezeu te-a trimis, maică?

- Ete na, dacă mă trimitea Dumnezeu eram eu prost să bat drumul până aici! Șeful cel mare, de dă bani și avansare, ăla m-a trimis. Și pă jandarmii care nu au ascultat ordinele, dracu îi îa, ia ascultați aici ce le transmite șeful.

Din telefonul lui Grijanie răsună cumplitul mesaj al șefului: „Nenorociților, praful și pulberea or să se aleagă de voi, or să vă cadă tresele și stelele și în fundul Gherlei or să vă putrezească oasele și o să vă ardă focul! Să nu îndreptați voi lucrurile, că o să vin cu elicopteru, și dîn vârful norilor o să mă prăval peste voi, nefericiților!”

Nemaiavând cum să cadă în genunchi, țăranii căzură în fund.

- Focul Ghenei o să ne înghită, săracan dă viața noastră!

- Nu pă voi, babo, pă jandarmi. Voi dacă vă căiți, vă îndreptați și vă vaccinați, o să trăiți ca în Rai. Unii cică chiar o să ajungeți în Rai, că și sărac cu duhul și vaccinat, e mană cerească. Numa să faceți plângere dă jandarmii care vă îndrumară pă căile ăloră cu gura mare, că mult suferă dragul și plătitorul nostru guvern că nu e lăsat să ducă țara în Europa.
- Îi facem, luminăția ta, și să plângă și să urle, pentru Dumnezeu noi ne facem și frate cu Dracu, numa bine să fie!

## **Umor în volum**



### **Premiul I**

Pentru volumul „Urma scapă Turma” Florin  
Rotaru-Buzău

### **Premiul al II-lea**

Pentru volumul „Registru de intenții” Grigore  
Cotul- com. Șanț jud. Bistrița

### **Premiul al III-lea**

Pentru volumul „Fabule trăsnite” Gavrilă Moisa-  
Cluj Napoca

### **Mențiune**

Pentru volumul „Epigrame între infern și paradis”  
Eugen Deutsch - Iași

## **Premii speciale**

## Premiul Juriului pentru sonet

**Elena Mândru**  
**Iași**

### Sonet Bahic

Pe la Dănoaie, la Ciumbrud,  
-Căci des am mers în veselie-  
Am lăudat măreța vie  
Și vinul din butoi de dud.

Dar, azi, în plină pandemie  
Când veselia o exclud,  
Găsit-am adevărul nud  
Și-l spun ca lumea să îl știe...

Oriunde vinu-are buchet,  
Bând cu prietenii la masă  
Și orice masă-i un banchet.

Dar când Covid-ul te apasă  
Și-n plus mai ai și diabet,  
De degustări, te rog, te lasă!

## Privesc în urmă

Privesc în urmă viața-mi zbuciumată  
Ca enolog, apoi degustătoare,  
O slujbă grea și rară pentru-o fată,  
Dar de senzații tari, mult dătătoare.

Podgoria Fetești mi-a fost odată  
Și casă, masă îndestulătoare;  
Dar, până ieri când fost-am transferată  
Chiar la Ciumbrud, un fel de avansare.

Și-aici e vin și toate sunt chiar bune,  
Iar tot Aiudul este plin de crame  
În care intri cu o plecăciune.

Nu-mi fac, nu am nevoie de reclame,  
Dar, ca specialistă vă pot spune:  
Aici, de bei un vin, faci epigrame!

## Premiul Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba pentru parodie

**Laurențiu Ghiță**  
**București**

### Rețeta perfectă

intrăm într-o eră ciudată,  
cu geamăt surd de viață furată,

cu distanța socială-ntre noi,  
ca „spațiul vital” din război,

cu suflul tăiat de o mască-stigmat  
cu elasticul rupt, fluturat,

de noianul de *fake-news* lansat  
ca un torent peste noi aruncat,

pe contul de Facebook postat,

de vicleanul șoșoc ne-nfrânat,  
să-ți frângă decizia luată,  
de zidul de bârfe tulburată,

deliru-ți licăre-n priviri, la Reanimare,  
unde nu-i loc în pat, la internare;

cu un singur vaccin te ferești de sminteli,  
viața-ți urmezi fără poticneli,

imunitatea urcă prin vaccinări  
ca râul prin albia fără cărări.

## **Premiul „Domeniile Boieru” pentru sonet**

**Mihai Sălcuțan  
Buzău**

### **Feteasca Neagră de Cimbrud**

O băutură nu-i un viciu,  
Doar băutoru-i cu păcat  
Când nu-i atent și cumpătat  
Și n-o preschimbă-n beneficiu.

De ești sărac sau om bogat  
Și bei din inocent capriciu,  
Doar vinul bun îți e deliciu  
Și un conviv apropiat.

În Alba via-i feerie  
Cu orizontul larg, spre sud  
Și vin select în vinărie...

Feteasca Neagră n-o exclud  
Și-s fericit de-o beau la *vie*  
Sau cu Dănoaie, la Cimbrud!

## **Gura lumii**

Rodit din armonii celeste  
Vinul de Cimbrud e fală,  
Pentru un novice școală,  
Iar celui abstinent poveste.

Podgorean cu rânduială  
Florin Dănoaie dă de veste  
Că-n Alba vinu-i bun și este  
O știință socială.

La crama veche din Cimbrud  
Dănoaie setea ne-o adapă,  
Dar pe localnici îi aud

Că drumul vinului îi scapă  
Și e găsit pe la Aiud  
Atât de alergat... că-i apă!

## Premiul Clubului Umoriștilor Alba pentru epigramă

**Ioan Moraru**  
**Galați**

### **Reticență la vaccinare**

La **vaccin**, în loc să vină-o droaie,  
Chiar acum, când suntem la necaz,  
Umărul îl pune la bătaie  
Doar acel **subțire** de obraz!

### **Vaccinarea la locul de muncă**

**Vaccinarea** e o pătimire  
Care vrea să scoată-n relief  
Cum se intră, cu un ac **subțire**,  
Pe sub pielea groasă-a unui șef!



## Premiul Casei de Cultură a Sindicatelor Alba pentru epigramă

**Nicolae Bunduri**  
Braşov

### Recompensă la vaccinare

La **vaccinare** – cu-ndârjire,  
Chemând şi oameni mofturoşi,  
Cu cât prezenţa-i mai **subţire**,  
Cu-atâta micii sunt mai groşi.

### Durere

Eu nu sunt dur ca fiecare,  
Şi nici recalcitrant din fire,  
Dar spun: de-această **vaccinare**,  
Mă doare într-un loc **subţire!**

**Premiul Consiliului Județean Alba  
La secțiunea „Umor în Volum”**

**Gheorghe Bălăceanu  
Iași**

Pentru volumul „Ping-Pong cu stele de carton”

**Premiul USR Alba Hunedoara  
La secțiunea „Umor în volum”**

**Vasile Larco  
Iași**

Pentru volumul „Întâmplări din vremea lui Carlo Valesi”

George Corbu- președinte

Lucian Perța- membru

Ana Drăgoianu- membru

Dorel Lazăr- secretar